

На асфальті — неонове світло
І відбите проміння зорі.
Несподівано місто розквітло,
Наче луг о травневій порі.

Світлофори, і вікна, й вітрини,
Телевежа на древній горі, —
Скрізь червоні, зелені і сині
Палахкочуть, горять ліхтарі.

А під ними у звивах і русі,
Між дерев, як у травах ріка,
Кожна вулиця вигнутим руслом
Вдалині в небеса витіка.

І в строгатій, барвистій зав'юзі,
Упірнувши в машинний огром,
Я стою наче й справді у лузі
Десь в дитинстві за рідним селом.